

BISERICA SI SCOALA

REVISTĂ BISERICESCĂ, ȘCOLĂRĂ, LITERARĂ ȘI ECONOMICĂ.

ABONAMENTUL:

Pe un an 100 Lei
Pe jumătate de an 50 Lei

Apare odată în săptămână: Duminică

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Arad, Strada Eminescu N-rul 18,
Telefon pentru oraș și județ: 260.

Luptă sau desertare?

De când am pornit acțiunea cea mai hotărâtă împotriva sectarilor, au răsunat și glasuri de desnadejde. Ca la războiul mondial: unii soldați erau fricoși. Frica determina și desnadejdea multor luptători ai bisericii. Frica aceea însă, care nu însemna o desertare dela datorie, căci era mai mult teama că se da prea mare importanță sectarilor declarându-le războiu.

Ne spunea, nu de mult, un preot că sf. sa nu ar accepta bucuros metoda luptei. Cucerirea sa spunea că e mai bine să nu dai atenție sectarilor, căci mai tare se lătesc. Împotriva acestei concepții ne ridicăm cu toată hotărârea. Nici un preot nu dorește să aibă sectari în parohie, aceasta se știe. Dar atunci să nu uite nimeni că prin metoda desinteresării nu scade numărul sectarilor.

Era la o sfințire de biserică. Capiștea poacăiților era aproape de biserică, Ziceam atunci preotului cu metoda desinteresării. Iată părinte rezultatele metodei inactice a desinteresării! Capiștea baptistă le dovedește cu prisosință. De fapt, nu mai merge cu nepăsarea care ușor se transformă în desertare! Căci oare lasă cineva să-i între hoțul în casă iar stăpânul să-i facă pe indiferentul? Ooare nepăsarea este metodă bună când noi am ajuns teren de misiune pentru toți descreații? Cea mai mare rușine! În loc de a converți pe evrei și Turci am ajuns ca alții să ne cuprindă terenul!

Metoda desinteresării nu va înlătura capiștile baptiste, dar l. va șterge ieșirea pe teren a preoților luptători. Căci e dovedit că unde preoții au ieșit pe teren, biruința a fost a noastră. Iarăși este dovedit că unde baptiști au prins rădăcini, acolo nici o luptă nu s'a dat cu ei.

La luptă ne chiamă caracterul misionar al bisericii. Lăsând la o parte trimbițarea prea multă a naționalismului prin biserică, să ne

gândim la pierzarea de suflete ce o aduce desinteresarea. Să ne gândim apoi la un adevăr scos la iveală de ziarul „Patria” din Cluj, în numărul dela 5 August a. c.: „Să se observe drumul sectarilor și ori cine se va convinge că satele și regiunile pe care și le aleg pentru propagandă, sunt tocmai acele în care preoții s'au laicizat prea mult, pierzând stima și încrederea credincioșilor”

Ori, desinteresarea este semn de laicizare. Cine însă are cunoștințe teologice temeinice, cine știe porunca de propovăduire a Mântuitorului, acela va căuta să iasă pe teren pentru a duce adevărata biruință a Crucii în sufletele mulțimii. Preotimea din eparhia Aradului în înțelesul acesta și-a arătat până acum dorința de a da tot tributul ei. Nu ne îndoiim de câștigarea luptei: va triumfa conștiința eminentă militantă a preoților.

Pentru apărarea credinței.

La noi în Ardeal, pe lângă jugul fendalității, apăsarea unguerească ne-a încătușat și energiile de viața bisericăscă-națională, prin faptul cu subtrat politic că, a așternut peste noi urgia sectelor religioase.

Când s'a schimbat fața vremurilor prin cascada vertiginoasă, care a ridicat poporul român ca să formeze o Românie mare, eparhia Aradului era puternic încolțită, pe toate laturile de sectele religioase. Primejdia s'a semnalat cu deosebire în presa bisericăscă unde se dădeau preoților noastre sfaturi ca, să se înarmeze temeinic, în vederea luptei ce trebuie reputată cu succes. Astfel în No. 14 al organului nostru din 1924 ziceam: „Linștea satelor noastre este mereu tulburată de-o primejdie care, dacă nu va fi sufocată la timp, va avea consecințe funește atât pentru biserică noastră și sufletul nostru național, cât și pentru statul român, ca organizație politică și socială”.

Mai arătăm și o repetem și acum că, toți misionarii sectelor cari cutrieră satele noastre, sunt streini de statul nostru, și au tendințe politice binefixate: zdruncinarea credinței străbune care a fost în cursul veacurilor și care trebuie să fie și pentru viitor, temelia cea mai puternică pe care se razimă existența neamului românesc. Prin interpretări meșteșugite și sucite ale sf. scripturi, acești „lupi îmbrăcați în haine de oaie“, seamănă în organismul nostru social, fermentul disoluției și al anarhiei.

În restimp însă bunul Dzeu ne-a trimis pe tronul episcopiei noastre, pe omul care cunoaște mai perfect organizația acestor secte, P. S. Sa neobositul nostru Episcop Dr. Grigorie Gh. Comșa, despre care zice „Universul“ No. 179 din anul acesta că „este unul dintre cei mai distinși ierarhi ai bisericii noastre“.

În grija pentru apărarea credinței noastre, P. S. Sa muncește din greu. De multe ori îl cuprinde ora 2 după miezul nopții la masa de scris, de unde se inițiază lupta grea și acerbă ce însuși o conduce contra sectarilor.

În biblioteca creștinului ortodox, au văzut lumina, în curs de 8 luni, 16 broșuri, apărute în vre'o 300.000 exemplare, cari au fost parte distribuite cu ocazia vizitațiilor canonice, parte trimise la toate parohiile noastre.

Constatăm cu bucurie că acum mai nou primejdiei sectarismului religios i-se dă atenție și din partea guvernului care vede că aceste secte sunt de proveniență exotică și că, lupta se dă cu puteri inegale căci ei improașcă dolarii din abundență.

Domnil Vasile Goldiș ministrul cultelor și secretarul său N. Crainic, au organizat așa numite echipe de misionari, compuse din studenți tiner, fără praxă, însă bine pregătiți. Câți-va dintre ei au sosit și în eparhia noastră.

Noi însă cari cunoaștem mentalitatea și îndărătnicia creștinilor ajunși în mreșile sectarilor, credem că studenții noștri vor face mai mult studiu de experiență, decât câștig cauzei, pentru care se ostenesc.

Efortul cel mai efectiv pentru apărarea credinței și naționalității noastre aici la frontiera patriei, îl pot da și sunt datori să-l presteze, preoții noștri cari compun armata lui Hristos.

Fiecare preot să-și revizuiască conștiința și să-și dea seamă de gravitatea răspunderii ce-o are înaintea lui Dumnezeu pentru apărarea credinței românești. Căci dacă pierdem credința, sucombăm și ca neam.

Fiecare, preot are datoria să-și împopuleze biblioteca cu cărțile necesare, să învețe cu zor și să facă studiu de sectologie la catehizație

și în tot locul unde are posibilitate. Preotul să fie preot sub orice raport Ideialul coborât pe pământ de Mântuitorul Cristos, să fluture înaintea ochilor la fiecare slujitor al sf. altar și după spusele sf. Apostol Pavel să se facă tuturor toate ca pe toți să-l dobândească.

Suntem săraci, mijloacele necesare pentru o propagandă în stil mare ne lipsesc, căci fondul nostru de propagandă inițiat de P. S. Sa părintele Episcop Grigorie, abia numără câteva sute de mii de lei; o sumă ce poate fi epuizată în curs de un an.

Măritul guvern ar face un gest nobil dacă ne-ar putea pune la dispoziție un fond pentru propagandă.

Va trebui să apelăm iarăși la spiritul de jertfă al credincioșilor bisericii noastre, care până acum s'a manifestat într'o măsură destul de slăbuță.

Ținem să accentuăm după cum a relevat-o și P. S. Sa părintele Episcop la Sinodul eparhial că, se așteaptă ca la aceasta luptă pentru apărarea credinței românești se așteaptă să se înroleze și bărbați și femeile din lumea laică.

Și dacă toți vom lupta umăr la umăr, vom îndepărta lepra sectelor de pe corpul neamului românesc.

Deci fiecare să-și facă datoria în cadrul posibilității ce i-se dă.

Pentru-ce înseamnă sectarismul în primul rând o primejdie națională și în al doilea rând o primejdie religioasă?)

P. S. D. Episcop. Prea cucernicilor frați în Hristos.
Domnurilor.

Istoria ne spune, că „în mândra îngrădire de codrii și de stânci“, unde s'au fost retras rămășițele legiunilor lui Aurelian, s'au înfiripat primele așezăminte de viață românească în Dacia. Dar vail cu câte jertfe puteau fi acestea susținute și dezvoltate. Căci cetele sălbatece ale Goșilor, Hunilor, Gepizilor, Avarilor etc. izgoneau de multe-ori și din vetrele lor cele mai retrase de prin păduri și munți, pe acești strămoși ai noștri, cari ceva mai târziu prin grațul dulce al unui Nechita Romanul, au început a cunoaște mai temeinic învățătura blândului Isus. Vlahuță scrie despre acest trecut nebulos: „un preot, un apostol desculț, scoate din sân un trataj latinesc, și prinde a cetii. Fața l-se înviorază, glasul se ridică din ce în ce mai cald și mai sonor. Cu multă luare aminte ascultă păstorii vorbele lui Isus, pline de o adâncă și limpede înțelepciune, minunile pe cari le-a făcut, și cât de mult a iubit el pe oameni, cum a pățimit și s'a jertfit pen-

) Lucr. citită în Pesac la 16 Malu c. în conferința preotească-învățătoarească prezidată de P. S. S. Ep. Dr. Grigorie Gh. Comșa.

tru mântuirea lor¹⁾. În liniștea măreață a munților, pe înălțimile acestea luminoase, departe de pământ, aproape de cer, sufletele acestor umili păstori, trecuți prin atâtea dureri sorb înșătați credința cea dătătoare de putere. O cruce de lemn înfiptă la gura unei peșteri, înșamnă pragul unei biserici. Zile de sărbătoare se aprind ca niște candelă în întunecul timpului; tot mai larg răsună toaca, tot mai mulți cuvioși îi aud chemarea.²⁾ Și așa cu încetul se înfiripează viața creștină a vechilor noștri înaintași, a căror modestă organizare politică în cnezate și voivodate răsare prin biserică ori de odată cu ea datează începuturilor bisericii noastre strămoșești.

Biserica noastră strămoșească, adică biserica noastră ortodoxă română, a avut în tot decursul veacurilor ei de existență să ducă lupta nu numai contra streinilor „răvnitori părințeștilor noastre obiceiuri” și moșiei părințești, dar mult, foarte mult pe lângă lupta de organizare și regenerare morală a dus și o alta contra acelor filii ai neamului, cari în anume împrejurări s'au întors cu gând patricid asupra ei.

Încă în cele mai vechi timpuri, în cari se perde începutul de adevărată viață românească propriu zisă, Românii au avut să lupte contra arianilor, secta eretică, ca și cele de azi. Goșii au fost cel dintâi popor, cari în contactul cu noi, prin doctrina lui Ulfila „dând barbarilor creștinismul arian, eretic față de sinoadele ecumenice, au lăsat oarecare înrăurire — după DI Erbiceanu — și asupra Românilor.³⁾

Cu sfârșitul veacului al V-lea apune puterea arianilor și Românii aproape o mie de ani nu mai au să lupte cu sectari șieretici, decât poate cu sporadice încercări de convertire din partea bis. schismatice a Romei, despre care știm că în diferite centre și orașe românești, a înființat episcopii catolice, ca bună-oară la Milcov și Severin. Abia în veacul al XIV-lea, când regii unguri intrară în lupta cu Basarab, cel dintâi domn a toată țara românească, și stăpân pe amândouă malurile Oltului, ei luară o hotărâre serioasă, de a câștiga prin religie pe Românii cel îndărătnici în apărarea libertății lor.⁴⁾

La începutul veacului al XV-lea apare husitismul, care și-a întins terenul de predicat și în Zips și Maramureș. Preoții români din acest Maramureș românesc sau din părțile vecine ale Ardealului, primiră credința cea nouă. Atunci se tălmăciră pentru prima oră părți din Scriptură. Astfel începură să umble din mână în mână, manuscripte cari cuprindeau într'o aspră proză, plină de greșeli și încălțită: Psaltirea românească, Vechiul Test. rom. Evanghelia și Faptele apostolilor, în limba noastră⁵⁾ dar în acest timp, Unguri trecuți în Troțușul Moldovei, au dus și între Românii de acolo ideile revoluționare ale lui Hus. Tot atunci își face intrare bogomilismul și pavlicianismul, între Români, transportat prin sudul țării române prin preoți bulgari.

Începând cu veacul al XVI-lea, reformațiunea și calvinismul pun baze la diferite erezii și secte religioase, cari apoi și-au aflat teren de dezvoltare parte în Europa, parte în America. Atât reformațiunea cât și calvinismul, au căutat teren pentru a se desvolta și între Români, a căror desnaționalizare se putea face din partea acestor streini, numai prin o învingere asupra bisericii naționale. Românii și-au apărut cu

prețul vieții chiar, comoara sufletului — legea strămoșească. Iar mitropolitii noștri Ilie Iorest și Sava Brancovici, au suferit mai bine mucenicie, decât să lase turma lor sfâșiată de lupii cari voiau să ne înghită.

Ruptura ce se face între Români la stăruințele bis. papale, prin unație a înfrânt o aripă de rezistență a Românilor ortodoxi, dar sufletul românesc a rămas intact căci Ep. Inocoțiu Micu Clein spunea sincer: „eu și clerul meu, ne-am unit sub condiția de a obține beneficii și foloase și dacă nu ni se dau ne-am face chiar turci”.⁶⁾

În veacul al XIX-lea, cam pe la anul 1865, ajuni ge curentul sectei baptiștilor să și facă apariția și între Români; după ei nazarenii, adventiștii, sabatarii (etc.) și celelalte secte, cari au cercat să pătrundă printre credincioșii noștri prin propagandă și streini.

Astăzi în țara noastră scumpă, cu tradiții atât de sfinte pentru legea noastră strămoșească, sunt o mulțime de secte, cari toate în mod diferit — zice-se — dar totuși mână în mână parecă, au dat asalt contra bisericii ortodoxe, ca și când aceasta ar fi păgână, și nu păstrătoarea celei mai curate credințe creștine.

Am premis aceasta introducerea, pentru a demonstra anume, că legea noastră strămoșească, este așa fel concrecută cu însuși poporul român, încât a atacă o parte, înșamnă a lovi și în cealaltă. Una fără alta nu se poate nimici. Au știut-o aceasta toți căți ne-au răvnit limba și avutul nostru, și de acea luptele s'au dat indirect pentru religia poporului român, știind bine, că stăpânind biserică pe Români, îi vor stăpâni și polticește, și-i vor desnaționaliza cu succes lată pentru-ce (încă) din partea regimului maghiar se sprijineă ori-ce curent, care ținteă slăbirea temeliei bisericii noastre strămoșești. Iată pentru-ce un Almay Oliver scriă acum 13 ani, că dacă stăpânirea vrea să deslege chestia românească, să sprijinească pe baptiști și pe alți sectari, iar Győrfi ceva mai târzior: Foloasele baptismlui pentru noi maghiarii sunt incalculabile. Să se lățască cât se poate de mult, căci el duce pe Români la maghiarizare. Autoritățile cari împedecă întinderea lui liberă, păcătuiesc împotriva intereselor naționale magiare.⁷⁾

Au știut-o aceasta reformații din secul al 16-lea și al 17-lea, ca și catolicii de mai târzior, cari în aplicarea crezului de a face pe Români să și lase legea, nu s'au sfiit a aplică și cele mai inchișitoriale mijloace, atunci când vorba bună și lingușirea nu prindeau. Și-au dat mână puternicii vremilor de atunci — Papa și regii ori principii Ungariei — și a lucrat sistematic contra noastră. Dar s'au lovit ca de un zid de granit, de întărătnicia românească întru a și păstră tezaurul scump al sufletului dar când uneltirile au prins unde și unde, prin teroare, silă ori favoruri, — totuși nu au putut delătura din biserică cultul și calendarul ortodox — care a fost pururea același și același este și astăzi. Poporul nu a știut să facă deosebire între ortodoxi și gr. catolici, așa că unirea bună-oară, a fost nu a poporului ci a lui Atanasie Anghel, a protopopilor săi și a urmașilor lor. Ba ce e mai mult, „șirul lung de conflicte, între țărani cari își apărau înstructiv credința și între autoritățile catolizante, dădu naștere unei grandioase solidarități a poporului nostru întru apărarea intereselor sale religioase.” Insufletirea și dragostea pentru biserica stră-

¹⁾ Vlahuță: Din trecutul nostru VI. p. 50.

²⁾ Ist. bis. N. Iorga pag. 8.

³⁾ Idem pag. 17.

⁴⁾ Ist. bis. N. Iorga pag. 75.

⁵⁾ Dr. S. Dragomir: Ist. Test. rel. pag. 134.

⁶⁾ Dr. Ciuhandu: Un neam și un suflet pag. 16.

⁷⁾ Dr. S. Dragomir: O. C. pag. 191.

moșească, se manifestă atât de strălucitor, încât și cei mai aprigi dușmani fură siliți să o admire.

Revista protestantă: Acta historico Ecclesiastica, ne-a păstrat o scenă caracteristică din luptele ce se dădeau pe timpul Mariei Terezia. „Un funcționar din Sibiu, a trimis în oare-care sat, ca să adune toată comunitatea, pentru ai împărtași o poruncă. Românii îl ascultară răzimați de bețele lor lungi. După ce isprăvi cu cetitul, se sculă unul din cei mai bătrâni și zise: Acest cojoc care îl am pe mine, e acum al meu dar dacă ar vrea să mi-l ia crâțasa i-l dau. Cu aceste slabe mâni și picioare, și cu trupul meu am lucrat zi și noapte, ca să plătesc porția. Ele sunt ale crâtesei, și de ar vrea să mi-le ia, nu am ce face. Dar nu am decât un suflet, pe care eu îl păstrez pentru D-zău din cer, și nici o putere omenească nu-l poate îndoi (Dr. S. Dragomir o. c. p. 101).

De-așa vremi se învredniciră cronicarii și rapsozii Veacul nostru ni-l umplură saltimbancii și Irozii. Acele vremi de grele dar glorioase lupte pentru ortodoxie, au format sufletul mare al neamului nostru românesc pe aceste plaiuri, cari fără ortodoxie s'ar fi totit de mult în flacăra magiarizării. Așa însă el s'a păstrat întreg și curat, și în urmare numai prin păstrarea lui întreagă și curată și pe mal departe, va fi asigurat viitorul scumpei noastre patrii întregite, pentru înfăptuirea căreia ne-au răposat nu numai moșii și părinții ci și alte 800.000 de vieți. Iată pentru ce acel cari subminează ortodoxia, subminează și șintesc nimicirea țării noastre românești — și în urmare iată pentru ce sectarismul, care are în program, această operă, în primul rând este un mare pericol național. Zic, un mare pericol, chiar fiindcă se plămădește în interiorul acestei țări, sub ochii noștri, în nemijlocita noastră apropiere. Și știut este un topor strein, fără coadă dintre ai noștri, nu este în stare a strica și nimici pădurea neamului nostru, care noi cu toții dorim să viețuiască pururea!

Și nu este oare un pericol național, când frați de acelaș sânge cu noi, mai bucuroși stau în legătură cu streinii de peste hotare, ori cu tradentiștii din lăuntru, decât cu frații lor ortodoxi, pe cari după mărturisirea lui George Popa din Cheșu¹⁾ mai bine vreau să ne ucidă, decât să lege frăție cu noi, ori să treacă prin biserica noastră. „Pe Românii cari se țin de biserică, — întâleg ortodoxă, — scrie dânsul, îi urăsc sectarii din tot sufletul, pe streinii și pe jidani însă nu”. „De ce nu-și bat capul — sectarii — cu aducerea Evreilor la Hristos, și să ne lase în pace sf. noastră credință? se întreabă P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie, în pastorala sa din 12 Iulie 1925, iar noi adaugăm, încă și ei între ei se cruță și se apără, ori de câte feluri de secte ar fi, dar se unesc și mai mult și în totdeauna, când e vorba să atace scumpa noastră lege strămoșească și așezămintele ei. Se vede din aceasta că lucră la conducere, o mână străină, care folosindu-se, de stăbiciunile acestor rătăciți, atacă biserica lui Hristos, învrăjbesc pe frați, ca pe ruinele unei lupte patricide, să poată lucra mai cu ușurință la prăbușirea statului nostru însuș, care este invidiat de toată lumea, dar mai cu seamă de cei ce eri alaltă-eri ne stăpâneau și doresc încă să ne stăpânească.

Dar este și o primejdie, și încă o mare primejdie religioasă în al doilea rând. Și de câte-ori îmi este dat, să văd, să aud, ori să cetesc discutându-se

despre aectarii. Îmi amintesc de durerea Apostolului Pavel, ce o simțea, când vedeă pe frații săi Iudei afară de tabăra lui Hristos și când zicea: „ași fi pofțit eu însu-mi a fi despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele după trup²⁾ și care similis cauza este întocmai și la noi.

(Va urma).

Un botez adventist.

de Dr. Simion Șiclovan.

(Continuare și sfârșit)

Ori, poate nu ați văzut cum mai înainte predicatorul vostru care a scădat numai 24 de înși, obosit ce era, a scăpat pe o soră de a voastră în apă și de eră apa mai mare cu siguranță ar fi răpiit-o din mijlocul vostru. Apoi nu vă gândiți că dela 24 și până la 3000 e cam mulțisor?

Acum ascultați, că vă aduc o dovadă din sf. Scriptură, că nu numai botezul pe care îl săvârșește preotul prin scufundare, ci și cel prin turnare, ori prin stropire încă este valabil, căci harul lui D-zeu nu este condiționat de mulțimea apei.

În Fp. Apostolilor la c. 16 cetim între altele și aceea, că Ap. Pavel a botezat pe temnicerul din Filipi dinpreună cu toată casa sa, însă nu l-a rău și prin scufundare, cum faceți voi, ci în interiorul temniței prin turnare, ori stropire. Zic, că l-a botezat prin turnare, ori stropire, fiindcă nu-mi pot închipui și nu pot crede, că în interiorul temniței să fi fost vre-un rău, în care să-l fi botezat dinpreună cu întreaga casa sa. Cu atât mai puțin pot crede, că l-ar fi dus temnițierul pe Pavel dealungul cetății, până ar fi aflat vre-un rău, ca să se boteze cu ai săi. Căci doar, temnițierul avea poruncă atât de aspră să păzească pe cei închiși, încât când a văzut ușile temniței descuiate, temându-se de răspundere a voit să se arunce în sa-bie ca să se omoară.

Vedeți deci că în scriptură este dovadă pentru botezul prin turnare și prin stropire. De ce faceți voi atunci botezul numai prin scufundare?

Apoi mai este la voi încă o greșeală, tot în legătură cu botezul. Voi pe copii cei mici nu-i botezați fiindcă ziceți, că se cade să știm copilul în ce lege se botează și că e mai bine să și-o aleagă el singur.

Pe semne voi nici aceea nu vreți să știți, că a zis Isus că „de nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va intra în împărăția cerurilor”. Subt cuvântul *cineva*, avem să înțelegem pe toți, dela copilul cel tinăr, până la omul cel mai în vârstă. De ce nu botezați voi și pruncii cei mici? De ce vă lăudați cu sf. Scriptură, dacă nu țineți cele cuprinse într'ansa, dacă treceți peste cuvintele Mântuitorului care a zis: Lăsați pruncii și nu-i opriți pe ei a veni la mine, că unora ca acestora este împărăția cerurilor. Mt. 19 14? Voi dacă nu botezați pruncii, îi opriți să meargă la Isus, căci Isus Hristos fără botez pe nime nu primește în împărăția Sa. Ori poate voi, adventiști, dinpreună cu ceilalți rătăciți mai știți, afară de botez, vre-o ușe secretă prin care se poate intra în împărăția cerurilor?

Voi ziceți, că nu botezați pruncii cei mici, fiindcă ei și-așa nu au nici un păcat.

Cum să nu aibă! Numai Iesus Hristos a fost fără păcat, căci era D-zeu, noi oamenii nu suntem D-zeu, deci nici nu suntem liberi de păcat, măcar

¹⁾ Bis. și Școala Nr. 11—925.

²⁾ Romani 93.

dacă numai o singură ziă ori ceas am fi trăit în lume. Fiecare om care se naște, are pe sufletul său o pată, care numai prin botezul săvârșit de urmașii apostolilor, de episcopi și preoți, se poate șterge, aceea este pata păcatului strămoșesc. De acest păcat nici copiii voștrii nu sunt curați. Vă întreb deci; unde ajung ei, dacă se întâmplă să moară până nu sunt botezați? Dacă voi nu vreți să spuneți, vi-o spun eu, că în iad, și păcatul este al vostru, fiindcă nebotezându-i, le-ați închis ușa raiului la cari se fericesc sufletele oamenilor, iar ușile aceluia raiu închise vor fi și înaintea voastră, căci iubiți mai mult întunericul decât lumina adevărului dumnezeesc. De ce nu botezați voi și prunci, când în sf. Scriptură sunt destule dovezi, că apostolii au botezat familii întregi, unde au fost și pruncii mici? Așa se vede, că înaintea voastră sf. Scriptură nu mai este dovadă destul de puternică, când e vorba de locurile cari arată deșertăciunea obiceiurilor, pe cari le practicați.

De ați ști voi cât de mare e întunericul care v-a cuprins, plângând și cu mâinile ridicate spre ceriu a-ți cere o rază de lumină și mângăere.

Dacă e vorba de întuneric — zise adventistul — să știți, că nu peste mult vine Domnul Hristos a doua oară pe pământ și atunci vom vedea, cine a trăit în întuneric noi, sau voi ești v-ați botezat, când încă nu erați în stare să cunoașteți legea pe care ați primit-o.

De unde ați primit informațiunea — am zis eu — că nu peste mult va veni Domnul, ori poate și aceasta rătăcire tot prin Scriptură voiți să o dovediți? Cum puteți voi zice, că Isus Hristos va veni în curând, când la Mat. c. 24. 36 stă scris: Iar de ziua aceea și ceasul, nimeni nu știe nici ingerii din ceriu, fără numai Tatăl meu singur.

Se vede atunci, că voi știți mai multe de câte știu ingerii, căci ingerii nu știu de ziua și ceasul, în care va veni Fiul omului, voi însă ziceți, că aceea ziuă e aproape, deci voi știți aceea ce numai Dumnezeu știe. Nu cumva sunteți și voi D-zeu? Spuneți-mi din ce deduceți, că timpul venirii lui Hristos e aproape?

Cetește în Evanghelie — ziseră — și vei vedea, că Isus a dat niște semne după cari se poate cunoaște timpul venirii Sale a doua pe pământ. Și toate acele semne s-au împlinit, deci iată de ce zicem noi că încurând are să vină.

Eu am citit — le răspunsei — la Mt. c. 24. despre acele semne după cari se va putea cunoaște apropierea sfârșitului și a venirii Domnului Hristos astfel: răboaie, foamete, ciumă și cutremure, dar am aflat scris acolo și aceea, că nu trebuie să ne spăimântăm, căci se cuvine cu toate acestea să fie și încă tot nu va fi sfârșitul, ci toate acestea vor fi numai începătura durerilor. Tot acolo am mai citit și despre alte semne astfel: propovăduirea evangheliei în toată lumea, venirea lui Antichrist, întunecare Soarelui a lunii și a stelelor și arătarea semnelui Crucii pe Ceriu. Din aceste 4 însă, nici unul nu s'a împlinit. Evanghelia nu s'a propovăduit în toată lumea, căci din un miliard și jumătate de oameni abia 500 de milioane sunt botezați iar un miliard nu Nici Antichrist nu a venit pe pământ încă, căci despre Papa dela Roma nu se poate zice, că e Antichrist, fiindcă Antichrist va fi o personalitate cu totul contrară lui D-zeu și va sta pe pământ numai trei ani și jumătate, iar în Roma există Papi, dela 538 începând, până acum, fără întrerupere. Nici puterile cerești încă nu s'au clătit, armonia cerească nu s'a stricat încă până acuma. Întru atâta, încât soarele, luna și stelele să

nu-și mai poată da lumina lor. Isus a zis cătră Iudei înainte de ce a fost răstignit: „De acum nu mă mai veți vedea până când nu veți zice bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului”. (Mateiu 23. 39.) Din sf. Scriptură putem vedea, că Isus după ce a înviat din morți nu s'a mai arătat Iudeilor niciodată, deci când va veni a doua oară Isus și Iudeii trebuie să fie încreștinați, ca-și ei să-i poată zice. „Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului”.

Nu cumva veți zice, că și încreștinarea Iudeilor s'a întâmplat deja? După cum nu puteți voi prevesti venirea fulgerului, tot așa nu puteți ști nici timpul venirii a doua a lui Hristos, căci scris este: Căci precum ese fulgerul dela răsărit și se arată până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului Mt. 24. 27.

Vedeți cum toate opiniile voastre de azi au fost zadarnice? Nu vă gândiți voi, cât de fericită ar fi țara în care trăiți, dacă voi ați înceta să mai faceți zizanii și turburări? Nu vă gândiți cum ar prospera biserica și dreapta credință, dacă voi nu ați ținea sufletele oamenilor în agitație și nu ați infiltra în ele ură și dispreț față de biserică și ierarhie, cari sunt instituite de D-zeu?

Nu vi-e rușine, când oamenii de omenie se feresc de voi, temându-se să nu se umplă de râia învătăturilor noastre?

De pedeapsa lui D-zeu nu vă temeți, când smințiți atâtea suflete de-la credință?

Nu se scurbesc de voi părinții voștrii, văzându-vă atât de adânc scufundați în noroiul păcatelor?

Încetați cu vânarea de suflete și nu întârziți a vă întoarce din drumul ce duce spre iad, căci iadul stă cu gura deschisă și înghite cu sete pe toți acei, cari nu se deșteaptă la vreme.

Deșteptați-vă și risipiți ceața de pe ochii voștri, ca să puteți vedea, că pe „calea cea largă mergeți” și nu pe „calea cea strâmtă”, pe care ne-a sfătuit Isus Hristos să mergem, dacă voim să dobândim odihnă sufletului nostru în raiul lui Dumnezeu.

Tare mult am dori să ne mai întâlnim Domnule — imi ziseră. —

Să ne mai întâlnim? atunci la revedere în biserică.

Eschimoșii și sfânta Biblie

Preoții, cari se străduesc cu lățirea învățăturilor lui Iisus Hristos între oameni — și mai cu seamă între popoarele păgâne — se chiamă „Misionari”. Acești bărbați învățați, despre cari a zis Domnul nostru Iisus Hristos, că-i va trimite ca pe niște miei în mijlocul lupilor, au mare bătaie de cap cu luminarea celor orbi în cele ale legii creștinești, Ei au de suferit multe nevoi și neajunsuri, ba și baijocuri și bătaii dela necredincioși și păgâni.

Așa un lucru foarte greu și anevoios a fost de-a împrăștiia semânța învățăturilor lui Hristos la poporul selbatic Es himos din țara Grenlanda. Această țară e lângă marea înghețată așezată între Europa și America de Nord. Legea poporului de acolo a fost la început păgânească. Ei n'aveau nici Dumnezeu, nici biserică, Ei credeau numai într'un duh mare, ce-i ziceau „Tongarsuc”. Preoții legii lor se chiamau „Anghecoci”. Credința lor era frica de acest duh mare. Învățătura creștinească nu prindea la început rădăcini la acest soi de oameni. Ba și limba lor era așa, că se credea, că sfânta Biblie nu se poate tâlmăci în această limbă ciudată.

La acești selbatici au străbătut odată trei preoți misionari. Eschimoșii se fereau de ei, și nu-și făceau de fel de lucru cu dânșii. Când a dat peste copiii lor boala „vârșatul”, care prin mai multe luni a ucis o mulțime de copii, ei au împrăștiat vorba, că străinii acești-s pricina boalei. De aceea toți au început a-i huli, a-i batjocuri, ba a-i și bate pe preoții misionari. Timp de mai mulți ani l-au năcăjit ei așa pe bieții preoți. Preoții au suferit toate, dară nu s'au depărtat din părțile acele. La urmă, și-au pus de gând selbetei, să-i ucidă cu foamea. Ce aveau, li furau, și de ale mâncării nu li vindeau. Căpitanul lor se chema „Caiarnac”. Acesta și-a pus de gând, să-i omoare pe preoții misionari.

Intr'o zi, unul dintre preoți lucra în colibă la talmăcirea sfintei Biblîi în limba Eschimoșilor. Ceilalți doi s'au fost dus, să caute de-ale mâncării. Deodată s'au strâns o droaie de Eschimoși înarmați în frunte cu căpitanul lor, și au înconjurat coliba preoților. Căpitanul Caiarnac cu vro câțiva selbatici au intrat în colibă, și s'a răstit la preotul, ce scria, cu întrebarea: „ce faci tu aici?” „Scriu o carte” i-a răspuns preotul. „Ce-i aceea o carte?” îl întrebă sălbaticii. „Cartea îi ceva ce vorbește” li-a zis liniștit misionarul. „Dacă-i așa, atunci lasă, să vorbească cartea ta!”

Preotul a început a li ceti din sfânta Evanghlie chiar în limba lor. Și tot li-a cetit uitând că stă înaintea unei cete de selbatici, cari umblă după vieța lui. S'a făcut în colibă o liniște sfântă, și numai glasul preotului se auzia cum li citia celor de față istoria patimelor Mântuitorului lumii. Le citia selbaticilor, cum Domnul nostru Iisus Hristos s'a rugat în grădina Ghetsimani, cum l-au prins, și l-au purtat dela Calafia la Pilat și la Irod, cum l-au răstignit pe cruce, și cum El de pe cruce s'a rugat pentru dușmanii săi.

De odată se aude un pocnet! Preotul se întoarce, și cu mirare vede, că căpitanul, Caiarnac sălbaticul, s'a aruncat cu fața la pământ și plângea. Cuvintele sfintei Evanghelii despre restignirea lui Iisus l-au pătruns la inimă.

„Lasă să mai vorbească cartea ta încă odată despre aceste”, îl roagă păgânul suspinând, și preotul bucuru a mai ceti încă odată istoria despre patimele și moartea lui Iisus.

Când s'au întors cei doi preoți și l-au văzut pe tovarășul lor în mijlocul mulțimii de Eschimoși, ce-l ascultau cu sete cuvintele, mult s'au mai mirat și bucurat.

De atunci încolo, n'au mai umblat Eschimoșii după vieța preoților misionari, ci-i ascultau cu multă dragoste și supunere.

Cuvintele despre crucea lui Hristos au înmuiat inimile cele vârtoase ale selbaticilor. Dragostea celui răstignit l-a cuprins pe păgânii Eschimoși. Razele cele fierbinți ale harului dumnezeesc a desghetat și inima cea înghețată a căpitanului Caiarnac. Dară creștinii de astăzi nici se mișcă la auzul cuvintelor sfintei Evanghelii despre înfiorătoarea răstignire.

Dragă cetitorule, ca să știi bine ce-a lucrat și suferit Domnul nostru Iisus Hristos pentru toți oamenii, așadară și pentru tine, deschide sfânta Biblie și citește istoria cea minunată despre patimele D-lui nostru Iisus Hristos. (Mat. 26 și 27; Marcu 14 și 15; Luca 22 și 23; Ion 18 și 19). Acolo vei ceti, cum a strigat El de pe cruce: „Mi-e sete!” Nu i-a fost sete numai după ceva recoreală pentru gâtjeul său uscat, ci mai mult după sufletele omenești.

Ungurii nu se astâmpără.

Ne reamintim bine. Pe plaiurile mândrului nostru Ardeal a răsunat sunetul de goarnă chemând la arme vitejia românească. Erau sunetele înfiorătoare din goarna dușmanului secular, cari ne trimiteau feciorașii la măcel.

Și totuși sprintenii noștri voinici, în temelul pornirilor și îndemnurilor hărăzite dela strămoși, și bazați pe credința măgulitoare, că vor lupta cu frații lor din România liberă, au ascultat cu însuflețire de această chemare.

Vitejia străbună a strălucit pe toate câmpurile de luptă. Ungurii însă au speculat aceste aptitudini luminoase, aruncând în cele mai crâncene încleștări dușmane vitejele cete ardelenesti.

Intreaga lume a răsunat de măreția faptelor de arme săvârșite de acești eroi, de laurii lor, ungurii și-i revindecau cu multă obraznicie pe seama popoului unguresc.

Sufletul maghiar plin de uneltiri și intrigi a ispitit o lume întreagă, să creadă că, biruințele își au temelul în virtuțile ostășești ungurești. Acești „tigrii” cum se numeau cu mândrie au pândit prada peste care la momentul binevenit s'au aruncat cu mare sațiu.

Iar azi când drepturile divine și istorice i-au pus și pe ei la locul ce l-i se cuvine, ei se bocesc, ponegresc și cerșesc mila tuturor străinilor. Incrucișarea intereselor lor potrivnice nouă, născute cu gânduri vrăjmașe, îmbracă în zilele noastre forme tot mai pline de răutate. Au umplut Europa și țările de peste ocean cu știrile cele mai senzaționale despre patria română, au mers la Liga Națiunilor cu plânsoare și ne-au ponegрит ca pe cel mai barbar popor de pe pământ.

Cavalerii noștri unguri, își deplâng rejimul apus, pe care zadarnic îl așteaptă să se mai întoarcă.

Vagabondajul copiilor în Rusia.

Extragem dintr'un articol publicat în „Prager Presse” câteva din impresionante asupra situației deplorabile în care se găsesc milioane de copii, în republica sovietelor.

Fără părinți, părăsiți în voia soartei, copil colindă, gol și flămânzi, Rusia dela un cap la altul. Ei umplu sălile de așteptare ale garilor, dorm prin pivnițe și spelunci, practică prostituția și furtul.

Presă sovietică numește chestiunea copiilor părăsiți un scandal social.

Un doctor spune că 40 la sută dintre acești copii vagabonzi sunt cocainomani; ceva mai mult, această plagă se întinde și la tineretul de prin școli.

O altă calamitate o constituie prostituția și boalele venerice. În Moscova s'au socotit 12.000 de prostituate minore; 60 la sută dintre ele erau bolnave și printre acestea, copile între 10—12 ani.

Supravegherea lor e foarte grea din pricină că se fereac de puținele instituții de ocrotire.

Nu e de mirare, de altfel, când citim statistici de felul acesta: 9,7 la sută dintre copii au un pat separat, ceilalți dorm câte doi, trei și chiar mai mulți împreună. O anchetă în internatele din 4 gubernii, din Ukraina, a constatat că 44—52 la sută erau tuberculoși, 6900 aveau eczemă, 40.000 râie. Numai 28 la sută aveau încălțăminte și rufe în bună stare.

Lângă Moscova există o colonie pentru tinerii vagabonzi. La o inspecție s'a constatat că micii vaga-

bonzi nu admiteau ca pedagogi decât pe acei aleși de ei. Aveau ca președinte „un tânăr talentat, cu un bogat trecut criminal”. El era împărțit în categorii: cocainomani, spărgători, hoți de buzunare etc...

Instituțiile de ocrotire, care sunt foarte puține față de numărul imens al copiilor fără căpătâl, după ce îi strânge de pe străzi, îi trimite în masse prin guberniile de origină... unde, bine înțefes, încep „d'a capo” viața de vagabondaj.

Toate metodele preconizate până acum contra acestul rău social, n'au dat nici un rezultat. În practică nu s'a ajuns decât la creșterea așa numitei „Comsomol” uniunea tineretului comunist, care e în realitate huliganismul oficial și organizat contra familiei, a moralei și a religiei și care e mai temută chiar decât falmoasa „Ceka”. Nimeni nu-l rezistă, nici chiar părinții, cari ajung să tremure în fața copiilor lor.

Nr. 3287—1926.

EDICT.

Prin aceasta îndrumăm pe preotul Liviu Rada, fost administrator parohial în Toracul mic (Jugoslavia) sub urmarea scoaterii din cler, ca în termen de 8 zile să se prezinte, în oarele oficiale în cancelaria Secției adm. bisericești a Consiliului eparhial din Arad spre a-și clarifica situația sa de preot.

Arad, din șed. Consil. eparhial ținută în 4 August 1926.

Grigorie,
Episcopul Aradului.

Cărți bune de citit.

Sfânta Evanghelle de Arh. I. Scriban 1926. Este o carte, care ar trebui să o aibe fiecare preot și fiecare creștin. Ea cuprinde viața și învățătura Domnului povestită în cele 4 evanghelii, însă pusă în șirul curgător al povestirii. Cartea este scrisă: „Pentru creștinul copleșit de multe treburi”, care va simți ca o mare ușurare dacă i se va da o singură carte în loc de patru. În ea el va găsi tot ce cuprind cele patru evanghelii, dar se va putea citi în mai scurtă vreme. — Cartea costă 80 lei.

„Evoluția și știință” 1926, traducere dnpă Leandro Gaic de Arh. Chesorie Păunescu din Huși, o aducem pentru a doua oară la cunoștința creștinilor și clericilor. În deosebi o recomandăm fraților preoți și studenți. În această carte se dovedește cu date pozitive luate numai din științele naturale că teoria evoluției este, cum zice Abia Fabre „O teorie naivă, așa de triumfătoare în cărți și așa de stearpă în fața realității”. Cine va citi această carte se va convinge că de nedreaptă este susținerea acelor, cari țin una că omul se trage din maimuță și va căpăta mai multă încredere în cuvintele dumnezeiești ale cărții sfinte.

„Imnuri, note și impresii” de Preotul N. V. Hodorocă. Și acest volum este o adunare de diferite articole scrise prin ziare. Nu mai adaog o nouă recenzie, căci s'au făcut recenzii asupra lucrărilor Părintele Hodorocă și în gazetele zilnice. Cartea costă 40 lei și se află la „Viața Românească” Iași.

Sfinția sa are talent. Ocupându-se, va da lucruri și mai bune. de aceea este vrednic de încurajare.

INFORMAȚIUNI.

Noul spor la salariul preoților. N'a sosit încă la Consistor tabloul, după care se vor face statele cu noul spor, dar redactorul nostru a aflat că el se prezintă astfel: preoții sist. cu 4 gradații Lei 905, cu 3 gradații 840, cu 2 grad. 705, fără grad. 455; preoții cu callt. inferioară Lei 120 (se știe, că principiul la acest spor e: apropiere de salariul ideal; iar salariul de azi la funcționarul de jos e mai aproape de paritatea de aur).

M. S. Regele Ferdinand este perfect sănătos. București, 9 (Rador) — Se desminte în mod categoric știrile necontrolată, răspândită de ziarul „Adevărul” că M. S. Regele ar fi bolnav. Știrile sosite arată că Suveranul se află în sănătate excelentă și cura la Vichy îi folosește minunat.

Consiliul (corul) episcopilor catolici din Ungaria a dat o noștimă circulară către cler și enoriași. A interzis ca la serbările naționale să liturghiască de odată preoții catolici cu cei ne-catolici (așadar reformați). I-a oprit să sfințească sau binecuvinteze clerul catolic obiecte și drapele cari vor fi duse și la preoți ne-catolici.

AVIZ.

Suntem informați că nește pretinși călugări, cutrieră comunele noastre bisericești și servesc ori predică în biserici. Avizăm onorata preoțime să nu le permită nici un fel de slujbă dumnezească ori predică, numai dacă vor avea autorizație specială dela P. S. Sa Episcopul nostru eparhial.

CONCURSE.

Nr. 2698—1926.

Prin aceasta se publică concurs pentru îndeplinirea catedrei de Filosofie și de Literatura română la Institutul teologic ort. rom. din Arad, cu salariul de bază și accesoriile ce le va da Statul.

Cererile de concurs sunt a se înainta Consiliului eparhial ort. rom. din Arad în termen de 30 zile socotit dela prima publicare a concursului în organul oficial al eparhiei „Biserica și Școala”.

La cerere se va anexa următoarele documente:

1. Act de botez din matricula bisericească spre a dovedi că e de religionea ort. română.
2. Diplomă de Doctor ori licență în filosofie.
3. Atestat de serviciu dela autoritatea imediat superioară pentru cazul, că concurentul a funcționat și până aici la vre-un institut de învățământ ori în altă calitate.

4. Eventualele dovezi despre activitatea literară și autobiografia pe scurt.

Arad, din ședința Consiliului eparhial ținută în 4 August 1926. Cons. eparhial ort. ro. din Arad.

Pentru îndeplinirea parohiei Labașinț, (protopopiatul Lipovei) devenită vacantă prin decedarea parohului Atanase Suci, se publică concurs în conformitate cu rezoluțiunea consistorială No. 3345—1926, cu termen de 30 zile dela prima publicare, în organul oficios „Biserica și Școala”.

Emolumentele sunt:

1. Un intravilan parohial pe care se va muta edificiul școlii vechi, construindu-se în casă parohială.
2. Una seslune parohială complectă.
3. Stolele legale.
4. Birul preotesc legal și anume una spene (15 lire) grâu și una porumb ori alt soi de bucate de fie care număr de cântă.

5. Eventuală întregire dela stat.

Din venitul parohial jumătate — până la 26 Iunie 1927 — cumpete văduvei preotese rămasă după decedatul preot, în senzul § 26 din Reg. pentru parohii, care va suporta toate sarcinile de impozite după acest beneficiu.

Alesul e obligat a suporta toate dările după beneficiu său și a catehiza la școala primară din loc, și a predica în toată Duminica și sărbătoarea.

Parohia e de cl. III-a recurenții vor dovedi asemenea calificatiune.

Reflectanții își vor înainta recursurile ajustate cu documentele recerute comitetului parohial ortodox rom. din Labașinț, la oficiul protopopesc ort. român din Lipova și se vor prezenta învri-o duminică ori sărbătoare în sf. biserică din Labașinț spre a-și arăta desteritatea în cele rituale și oratorie, observând strict dispozițiunile §-lui 33 din Reg. pentru parohii.

Cei din alta dieceză au să poseadă permisiunea P. S. Sale D-lui Episcop diecezan de a putea recurge. Labașinț în ședința Comitetului parohial ortodox rom. ținută la 8 Aug. 1926. *Comitetul parohial.*
In conțelegere cu: *Fabriciu Manuila* protolereu.

—□—

1—3

Pentru îndeplinirea parohiei vacante: Paulin (Govoșdia) de cl. III-a se publică concurs cu termen de 30 zile.

Beneficiu din parohie:

1. Sesla parohială întregită la 32 jugh.
2. Stole legale.
3. Casa parohială care stă sub edificare.
4. Intregire de salar dela stat.

Alesul e deobligat a predica și catehiza regulat și a plăti toate impozitele după beneficiu său.

Parohia aparține tractului Buteni.

Reflectanții se vor prezenta la sf. biserică pentru oratoriile și rituale. Reflectanții din alte dieceze pe lângă literile dimisionale vor anexa certificat despre învoirea Episcopului nostru de a putea candida la acest post. *Comitetul parohial.*

In înțelegere cu: *F. Roxin*, protopresbiter.

—□—

1—3

Concurs repetit.

Conform rezol. Veneratului Consiliu eparhial No. 2555/1926 pentru îndeplinirea parohiei I din Beba-veche rămasă vacantă în urm decedării preotului Dimitrie Blaga să scrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul oficial „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu aceasta parohie sunt:

1. Una sesiune parohială în extenssiunea ei actuală de 40 jugh. cadastrale.

2. O grădină extravilană.

3. Pentru bir patrumii lei în numerar.

4. Stolele legale; și întregirea dela stat pentru care însă parohia nu la nici o răspundere.

Parohia este de cl. I. Dela recurenț se cere calificatiunea amăsurat concluzului Sinodul eparhial No. 84/910.

Alesul preot este obligat a plăti toate dările după beneficiu său a predica și a catehiza la școlile din comună, de locuință se va îngriji alesul preot. Reflectanții din alte dieceze numai cu învoirea P. S. Sale Domnului episcop diecezan pot concursa.

Concurenții după ce vor dovedi protopopului tractual îndreptățirea și calificatiunea recerută pe lângă observația strictă a dispozițiunile din §-ul 33 din Reg. pentru parohii, să pot înfățișa în sf. biserică din Beba-veche, spre a cânta, oficiu, cuvântă precum și a face cunoștință alegătorilor.

Rugările de concurse ajustate cu documentele necsare adresate comit. par. din Beba-veche se vor înainta în termenul concursual protopopului ort. rom. din Comloșul Mare (jud. torontal).

Dat din ședința comitetului par. ort. rom. din Beba-veche la 20 noembrie 1925.

Aurel Maghiar,

Abog Gheorge,

președ. comit. par.

not. comit. par.

în înțelegere cu: *Dr Ștefan Cloroianu*, protopop.

—□—

1—3

CONCURS.

Pentru îndeplinirea parohiei vacante Bontăști prin aceasta se scrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în foaia oficioasă „Biserica și Școala”.

Beneficiu: 1). Sesla în școala constatătoare din din 24 jugăre, situată în 3 locuri. 2). Eventual încă 8 jugăre strămutate de Criș, azi în folosința losășenilor, și sub proces, dar aparținătoare acestei sesiuni. 3). Casa parohială și supra edificate. 4). Stole legale 5). Intregirea de Stat.

Alesul va predica regulat, va catehiza la școlile din loc fără altă remunerație.

Parohia este de cl. II, dar în mod excepțional se admit și concurenții cu calificatiune de cl. III.

Reflectanții își vor înainta recursurile adresate com. par. oficiului protopopesc din Buteni, având a se prezenta în sf. biserică din Bontăști pentru a-și arăta desteritate în cântare și oratorie.

Bontăști, la 4 Iulie 1926.

A v i z.

Cu onoare aduc la cunoștință onoratu-lui public și autorităților bisericești, că în Arad, str. Românului Nr. 7, am deschis un *birou tehnic de arhitectură; construiesc orice planuri de casă, școli și biserici* împreună cu devizele (preliminare) lor, mai departe execut colajonării de totfelul de lucrări de zidiri și întreprind totfelul de lucrări tehnice, clădiri etc.

Cu stimă:

Teodor Cioban,
arhitect.

Redactor responsabil: SIMION STANA, sesor consistorial
Censurat: Prefectura Județului.